

РЕШЕНИЕ

№ 3150

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7161** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2 и чл. 107 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на [фирма], Е.-121863121, със седалище и адрес на управление- [населено място],

[жк], [жилищен адрес] представлявано от К. Г. Б.- управител, срещу Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № 2021-7219ТД26СИБ-1/01.03.2021 г., издаден от началник отдел „ОП-П.“ на дирекция „Общински приходи към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, потвърден с Решение №СФД21-РД28-143/20.05.2021 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

В жалбата се поддържа, че процесният акт за установяване на задължения е незаконосъобразен поради липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Релевира се, от придобиването на недвижимия имот дружеството не използва поземления имот, тъй като не е застроен и около него няма изградена инфраструктура. Твърди се, че ИАА е издаден в противоречие с нормата на чл. 35 от АПК, което води до нарушение на административнопроизводствените правила. По същество се позовава на чл. 14 от ДИРЕКТИВА 2008/98/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА, според който, в съответствие с принципа „замърсителят плаща”,

разходите за управление на отпадъците се понасят от първоначалния причинител на отпадъците или от настоящите или предишните притежатели на отпадъците. Излага съображения, че възлагането на тежестта по управление на отпадъци върху жалбоподателя при обстоятелството, че последният не ползва процесния имот, което е удостоверено по предвидения ред, противоречи, както на националното законодателство, така и на правото на ЕС, което води до опорочаване на материалната законосъобразност на акта, като сочи практика на СЕС. Начисляването на такса за управление на битови отпадъци на лице, което нито произвежда, нито упражнява фактическа власт върху отпадъци, противоречи на целта на закона да осъществява екологичната политика на държавата и ЕС, чрез реализиране на йерархията на отпадъците и приложение на принципа „замърсителят плаща“. Определената такса води до начисляване на явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които притежателят може да произведе. Моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли съда да я уважи, както и искането за преюдициално запитване. Претендира разности, съгласно списък.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В писмено становище изразява такова по искането за преюдициално запитване. Подробни съображения по същество развива в писмени бележки.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК е образувано на 27.01.2021г. по инициатива на административния орган по приходите с Решение № СФД21-РД28-23/27.01.2021г. на директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“. Обект на производството са публичните общински вземания на задълженото лице [фирма] с Е.-[ЕИК], за такса битови отпадъци за периода от 01.01.2015г. до 31.12.2019г.

На основание чл. 26, ал. 1 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК жалбоподателят е уведомен с Уведомление с рег. № ДПД21-ТД26-6/1/28.01.2021 г., редовно връчено на 10.02.2021 г., за образувано с Наредване с рег. № ДПД21-ТД26-6/28.01.2021 г. на Началник отдел „ОП-П.“, Дирекция Общински приходи, административно производство по чл.107, ал.3 ДОПК, за установяване на публични общински вземания на задълженото за местни данъци и такси лице [фирма], с предмет- недвижим имот с адрес: [населено място], [улица], представляващ земя; партиден № М0609216, за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. Със същото уведомление е конституирано като страна в административното производство ТД [фирма], като са разяснения правата и са дадени указания относно доказателствената тежест.

На 29.01.2021г. е изпратено Искане за извършване на насрещна проверка №ДПД21-ВК66-29/29.01.2021 г. до Директор на „Столичен инспекторат“ относно: изготвяне на Акт по чл.107, ал.3 ДОПК на ДЗЛ [фирма] с неплатени изискуеми задължения към отдел „ОП-П.“, с искане за извършване на насрещна проверка относно предоставянето на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, поддържане чистота на териториите за обществено ползване, извозване и обезвреждане на депа

или други съоръжения на битовите отпадъци за периода от 2015 г. – 2019 г. на недвижим имот в р-н „П.“: Земля- 1/1 ид.ч. от УПИ П-694, кв.402Г, по плана на [населено място], местност „Л.“, [улица], с площ 2 509 кв.м.

С писмо от 26.02.2021 г. е представено Становище на Началник РИ „П.“, видно от което имотът е в границите на район „П.“, в сектор 8, който граничи с [улица], на който се извършват услугите: сметоизвозване, сметосъбиране и зимно почистване. За 2015 година, услугите са се извършвали от фирма [фирма] - 3 съда за БО 110 литра с кратност на извозване 1 път седмично. Лятно почистване - Ръчно метене на тротоари, улични платна, алеи и др. и зимно почистване. В същото е посочено, че за 2016 година, услугите са се извършвали от фирма [фирма] - 3 съда за БО 110 литра с кратност на извозване 1 път седмично. Лятно почистване - Ръчно метене на тротоари, улични платна, алеи и др. и зимно почистване; За 2017 година, услугите са се извършвали от фирма [фирма] - 3 съда за БО 110 литра с кратност на извозване 1 път седмично. Лятно почистване - Ръчно метене на тротоари, улични платна, алеи и др. и зимно почистване; За 2018 година, услугите са се извършвали от фирма [фирма] - 3 съда за БО 110 литра с кратност на извозване 1 път седмично. Лятно почистване - Ръчно метене на тротоари, улични платна, алеи и др. и зимно почистване; За 2019 година, услугите са се извършвали от фирма [фирма] - 3 съда за БО 110 литра с кратност на извозване 1 път седмично. Лятно почистване - Ръчно метене на тротоари, улични платна, алеи и др. и зимно почистване. Към становището са приложени и изисканите документи.

На основание чл.107, ал.3 от ДОПК, както и в изпълнение на Решение № СФД21-РД28-23/27.01.2021 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община спрямо [фирма], Е.[ЕИК] е издаден оспорваният в настоящото производство АУЗД с рег. № 2021-7219ТД26СИБ-1/01.03.2021 г. от орган по приходите в отдел „ОП-П.“, с който на дружеството за периода: 01.01.2015 г.-31.12.2019 г., са установени публични общински вземания за местна Такса за битови отпадъци в размер на 5 796.15 лв., ведно със съответните начислени върху главницата лихви за просрочие към 01.03.2021 г. в размер 2 017.04 лв., т.е. общо 7 813.19 лв.

АУЗД с рег. № 2021-7219ТД26СИБ-1/01.03.2021 г. е обжалван пред Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО със жалба с рег. № ДПД21-ВК66-87/22.03.2021 г.

С Решение №СФД21-РД28-143/20.05.2021 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община е потвърден Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № 2021-7219ТД26СИБ-1/01.03.2021 г., издаден от началник отдел „ОП-П.“ на дирекция „Общински приходи към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община.

В хода на съдебното производство е допусната Съдебно– техническа експертиза по поставени от жалбоподателя въпроси. Съдът кредитира приетото по делото заключение на СТЕ като компетентно изготвено, при използване на специални знания. Вещото лице е анализирано доказателствата, извършило е проверка на място и е дало следните отговори: 1. Предвид разпоредбите на текста от Закона за устройство на територията /§ 22 ЗР ЗУТ/ и установеното в констативно- съобразителната част СТЕ намира, че: ПУП- ИПРЗ одобрен със Заповед № РД-09-50-181/12.02.2008 г на главния архитект на С. не е изработен по правилата на чл. 16 ЗУТ, поради което правилото на § 22, ал. 1, т. 1, б. „а“ е неприложимо за конкретния случай. От формална гледна точка подробният устройствен план е приложен по отношение на регулационните граници

между УПИ 111-694 и УПИ 11-694, доколкото двата УПИ са собственост на жалбоподателя и не е необходим договор за прехвърляне право на собственост по разпоредбата на §22, ал. 1, т. 1, б. „б“. СТЕ намира, че подробният устройствен план е приложен по отношение на регулационните граници между УПИ 111-694 и УПИ 11-694 от една страна и проектната улица определена с осови точки о.т. 540е - о.т. 539а, въпреки че не са налице данни относно провеждане на отчуждителни процедури за тази улица. В нотариалния акт за собственост на жалбоподателя (листове 487-492, том V-ти от Приложението към делото) по отношение на УПИ 11-694, в квартал 403Г съгласно регулационния план, утвърден със Заповед № РД-09-50-609/18.11.1998 г. към който УПИ се придават 217 кв. м., с уредени сметки по регулация, потвърдено с плана за регулация от 2008 г. подробният устройствен план също следва да се счита за приложен. Нотариалният акт удостоверява, че към датата на неговото изповядване-14.07.2006 г сметките по регулация са били уредени. В обобщение вещото лице е посочило, че правилата, предвидени в ЗУТ относно определянето на условията, при които подробния устройствен план се счита приложен по отношение на регулацията не включват изискване да бъде извършено изграждането на благоустройствените мероприятия предвидени с него, в т.ч. улици, тротоари, алеи, паркове, градини и други, въпреки че тяхното наличие е съществено условие осигуряващо нормалното ползване на поземлените имоти. На следващо място, вещото лице е установило, че по границите на конкретния недвижим имот няма съществуващи изградени тротоари, алеи, паркове, улици и пътни платна, улични кошчета, спирки на градски транспорт, подлези и всякакви други територии за обществено ползване. СТЕ установи наличие на кофи за боклук, поставени към [улица], в западната част на имота или извън него, които кофи не са собственост на жалбоподателя. В недвижимия имот на жалбоподателя не е налице никакво застрояване. От лица различни от собственика на поземления имот е извършено очаквяване на „алеи“, осигуряващи достъп до техните поземлени имоти. Конкретният недвижим имот към момента на огледа не се използва от собственика му. СТЕ не може да се ангажира със становище относно начина на неговото използване/неизползване в предходни времеви периоди. Имотът на жалбоподателя не се използва от собственика му, тъй като не е застроен. В него от страна на собственика му не се извършва каквато и да било стопанска дейност. СТЕ не установява генерирането на битови отпадъци от конкретния недвижим имот, които да подлежат на третиране в съоръжения и инсталации.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Актът е оспорен по административен ред, с което е изпълнена отрицателната процесуална предпоставка по чл.107, ал.4, вр. чл.156, ал.2 ДОПК. Потвърждаващото решение на горестоящия административен орган е връчено на пълномощник на задълженото лице на 27.05.2021 г., а жалбата, по която е образувано настоящото производство е подадена на 10.06.2021 г. /видно от пощенското клеймо/, т.е. в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.107, ал.4 ДОПК, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служителите на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В

производства по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчните задължения – на публични изпълнители /чл.4, ал.3 от ЗМДТ/. Служителите се определят със заповед на кмета на общината /чл.4, ал.4 от ЗМДТ/. Съгласно чл.4, ал. 5 от ЗМДТ, кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община на териториален директор на НАП.

При извършване на служебна проверка по чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът констатира, че АУЗД по чл. 107, ал. 3 от ДОПК АУЗД № 554863-1/08.11.2019 г. е издаден от компетентен орган от общинската администрация по смисъла на чл. 4, ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ, във връзка с чл. 1 от ЗМДТ, а именно от служител в общинската администрация, заемащ длъжността „началник”, който по силата на Заповед рег. № СОА20- РД09-1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община е изрично натоварен с властнически правомощия по установяване на местни данъци и местна такса за битови отпадъци, т.е. от оправомощен административен орган и в кръга на неговата компетентност. Видно от приложената по делото Заповед рег. № СОА16-РД15-11983/19.12.2016 г., К. И. С. заема длъжност „началник“ в отдел „Общински приходи- П.“ към дирекция „Общински приходи“, направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община. Предвид това, е неоснователен довода на жалбоподателя, че акта е незаконосъобразен поради липса на компетентност.

АУЗД е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му. Акта е мотивиран от фактическа и правна страна по начин, който позволява на засегнатото лице да разбере волята на приходния орган при СО, респ. на съда да осъществи контрол за законосъобразност. Не се установява да са налице допуснати съществени процесуални нарушения, ограничили правото на участие на жалбоподателя в административното производство, които да представляват самостоятелно основание за отмяна на акта.

Актът е оспорен по административен ред в съответствие с разпоредбата на чл. 107, ал. 4 от ДОПК пред директора на Д“ОП“ в СО, който съобразно разпоредбата на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, упражнява правомощията на териториален директор на НАП. Последният се е произнесъл с Решение № СФД21-РД28-143/20.05.2021 г., с което потвърдил оспорения АУЗД. Потвърждаващото решение на горестоящия административен орган е издадено от компетентен орган съгласно чл.107, ал.4 ДОПК, вр. чл.4, ал.5 ЗМДТ-директор дирекция „Общински приходи“ при Столична община, съгласно Заповед №СОА20-РД15-16/03.01.2020 г. на Кмета на Столична Община. Решението, с което е потвърден АУЗД е издадено в законоустановената писмена форма и съдържа фактическите и правни основания, послужили за издаването му.

Съгласно чл. 107, ал. 3 от ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в следните хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

Оспореният акт е издаден в хипотезата на чл.107, ал.3 ДОПК- служебно от административния орган. Когато актът се издава служебно трябва да е налице някоя

от следните хипотези: 1) несъответствие между декларираните данни и данните получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, 2) не е подадена декларация или 3) задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. В случая не е спорно, че задълженията за ТБО за 2015 г.– 2019 г. не са заплатени в срок и не е възложена ревизия.

Критериите и основните принципи за определяне размера на данък недвижими имоти и такса битови отпадъци по смисъла на чл. 1, ал. 1, т. 1 и чл. 6, ал. 1, б. "а" ЗМДТ са очергани в чл. 1, ал. 2 и ал. 3 и съответно чл. 7 и чл. 8 от закона, а конкретните правила за определянето и администрирането им са уредени с Наредба на столичен общински съвет за определяне на размера на местните данъци (НСОСОПМД) и Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО).

Основанията, редът и начинът на определяне на ДНИ се съдържат в нормите на Глава втора, раздел II ЗМДТ – чл. 10-28, а тези за определяне на ТБО - в нормите на Глава трета, раздел I ЗМДТ – чл. 62-64, чл. 66-69 и чл. 71.

Съгласно чл. 11, ал. 1 ЗМДТ, данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти.

Такса битови отпадъци /ТБО/ е съвкупност от три услуги- сметосъбиране и сметоизвозване, поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване и обезвреждане на битови отпадъци. Тези услуги имат различно предназначение и задължението за заплащане на такса за тяхното ползване възниква при различни предпоставки.

За да възникне задължение за такса за сметосъбиране и сметоизвозване е необходимо да са изпълнени кумулативно следните предпоставки: правният субект да е лице по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ; услугата да е посочена като предоставяна от общината в заповедта на кмета по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ; имотът на правния субект да попада в границите на районите, в които общината е декларирала, че ще предоставя услугата; общинският съвет да е определил размера на таксата за услугата; услугата фактически да е предоставяна на правния субект.

Предпоставките, при наличието, на които възниква задължението за такса за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване са правният субект да е лице по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ; Общинският съвет да е определил размера на таксата за услугата; услугата фактически да е предоставяна от общината.

Предпоставките за дължимост на таксата за ползване на депо за битови отпадъци са: правният субект да е лице по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ; общинският съвет да е определил размера на таксата за услугата; общината да ползва депо за обезвреждане на битови отпадъци или друго съоръжение за тяхното обезвреждане. Това следва от разпоредба на чл. 63, ал. 1 ЗМДТ, съгласно която таксата за услугата обезвреждане на битови отпадъци е дължима и когато имотът попада извън районите, в

които общината е организираща събиране и извозване на битови отпадъци. Дължимостта на тази такса, за разлика от другите две услуги, не е обвързана с доказване на фактическото предоставяне на услугата. Приема се, че услугата се предоставя винаги, когато общината ползва депо за обезвреждане на битови отпадъци. Член 71, т. 3 ЗМДТ изрично сочи, че таксата не се дължи единствено, когато общината няма депо или друго съоръжение.

Дружеството е задължен за таксата субект като собственик на облагаем с данък недвижим имот по см. на чл. 64, ал. 1 във вр. с чл. 11 от ЗМДТ.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят [фирма] е собственик на придобит с Нотариален акт за покупко- продажба недвижим имот № 1 от 14.07.2006 г., том III, рег. № 2493, дело № 394/2006 г., представляващ Поземлен имот № 694, находящ се в [населено място], кв. 403Г по плана на [населено място], местност „Л.“- [улица]. Отчетна стойност на имота е в размер 164 289.75 лв., и адрес по местонахождението ѝ в [населено място], район П., [улица]/М./, с открита партида М 0609216 100630 06.

Установено е, че за имота има подадени и декларации по реда на чл.14 от ЗМДТ вх. № 0609216/09.06.2010 г. и вх. № [ЕГН]/14.02.2012 г.

Своевременно, са подавани и декларации по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО с вх. № [ЕГН]/12.11.2014 г. за 2015 г.; с вх. № [ЕГН]/11.11.2015 г. за 2016 г.; с вх. № [ЕГН]/21.11.2016 г. за 2017 г. и с вх. № [ЕГН]/06.11.2018 г. за 2019 г., с които е декларирано от жалбоподателя, че имот с партиден № М 0609216 100630 06, няма да се използва през цялата 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2019 г., което обстоятелство е взето под внимание при определяне размера на задължението за ТБО, за тези периоди, с изключение на 2018 г., тъй като за този период няма подадена декларация по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО.

В хода на административното производство е установено, а и не се оспорва от страна на дружеството, че не е подавана декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО, както и че за същото няма издадена заповед на кмета на общината за допускане на пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване по чл.24, ал.1 от посочената наредбата, като изводите са идентични за всяка една от процесните години.

С приети от Столичен общински съвет решения са определени размерите за ТБО, за нежилищни недвижими имоти на предприятия, общо в размер на 10 промила върху отчетната стойност на имота, както и разпределението на този общ размер за всяка една от дейности, за съответната година на установяване. Към решенията са приложени и план-сметка за определяне на таксата.

Съгласно издадените на основание чл.63, ал.2 от ЗМДТ от кмета на Столична община за 2015 г. Заповед рег. № СО-РД-09-1829/30.10.2014 г. и Заповед рег. № РД-09- 1875/18.11.2014 г.; за 2016 г. Заповед рег. № С015-РД-09-1319/29.10.2015 г.; за 2017 г. Заповед рег. № СОА16-РД-09-1331/31.Ю.2016 г.; за 2018 г. Заповед с рег. № СОА17-РД-09-948/30.10.2017 г. и за 2019 г. Заповед рег. № СОА18-РД-09-1195/30.10.2018 г. е определено, че собственият на жалбоподателя недвижим поземлен имот УПИ П-694, кв.403Г попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци на територията на район П.. Видно от всяка една от изброените заповеди, услугите по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване и по обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения се предоставят на цялата територията на Столична община, в частност и район П.. Изрично е посочено в съответната заповед, че няма имоти попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване и няма имоти, които не се обслужват от фирмите, сключили договор със Столична община за извършване на услугата сметосъбиране и сметоизвозване.

По делото са приложени доказателства, от които се установява реалното предоставяне на регламентираните услуги, описани в заповедите на кмета на СО, предоставени от дирекция „Финанси“ за извършени разплащания по хронологични оборотни ведомости от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г., както и такива приложени в резултат на извършена насрещна проверка до дирекция „Столичен инспекторат“. Същите са обобщени и одобрени двустранно от Столична община и фирмата- оператор, съгласно подписаните Договори за обществена поръчка с [фирма] за 2015-2016 г. и с [фирма] за 2017-2019 г. Въз основа на това са и издадените Фактури, които са комплектувани със съответните съставени Актове за установяване на извършените и подлежащи на заплащане видове натурални работи за 2015-2019 г., като в първия раздел са калкулирани и остойностени количествата извършени и не извършени работи по сметосъбиране и сметоизвозване по видове съдове, както и транспортирането на битов отпадък от точки за събиране, а във втория раздел са дейностите по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, каквито са улично почистване за установяваните периоди; приложени са и Обобщените констативни протоколи за лятно почистване, реализирано чрез машинно и ръчно метене на тротоари, улични платна, алеи, спирки на масов градски транспорт, пешеходни подлези, надлези и др., респективно на зимното почистване с машинни и ръчно снепочистване, олужване, обезпесчаване и др., към които са

приложени и Ежедневни констативни протоколи за съответните месеци от установените години, в които е отразен за сектора в които е имота, какви конкретни дейности са извършвани по двата вида услуги и накрая фактурите издадени от обслужващата фирма- оператор.

Редът за заплащане на ТБО е определен в Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/, издадена по реда на законната делегация от чл. 69, ал. 1 от ЗМДТ. В Наредбата е спазен реда за определяне на базата за изчисляване размера на таксата съгласно чл. 67, ал.1 и 2 от ЗМДТ.

Според чл.67, ал.1 ЗМДТ Размерът на таксата за битови отпадъци за всяко задължено лице се определя за календарна година при спазване на принципа за понасяне на разходите от причинителя или притежателя на отпадъците. Съгласно ал.2 размерът на таксата за битови отпадъци за всяко задължено лице е сумата от размера на таксата за всяка услуга по чл. 62, която се определя, като разходите за сметка на таксата за битови отпадъци за текущата година от план- сметката, формирани по реда на чл. 66, ал. 13 за всяка услуга по чл. 62, се разпределят, като се приложи съответният начин за изчисление в зависимост от приетите от общинския съвет основи за услугите по чл. 62.

Съгласно чл. 22 от НОАМТЦУПСО Такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя: 1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; 2. чрез пряко договаряне; 3. пропорционално в промили. В чл. 23 от НОАМТЦУПСО е заложено, че за определяне на такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, по реда на чл. 22, т. 1 предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез Дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец (Декларация № 1) в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината /ал.1/. В седемдневен срок от подаване на декларацията по ал. 1 Дирекция "Икономика и търговска дейност" изпраща екземпляр от нея в Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" за изчисляване размера на дължимата такса за битови отпадъци и в Столичен инспекторат - за контрол /ал.2/. Столичният общински съвет определя размера на таксата за битови отпадъци на един съд за една година за всеки район на Столична община при определена честота на сметоизвозване в левове, в зависимост от вида

и обема на съда, като цена на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци /ал.3/. Освен таксата по ал. 3 предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите /ал.4/.

В чл. 24 от Наредбата е разписано, че за определяне на такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията чрез пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година молба по образец до кмета на Столична община чрез Дирекция "Икономика и търговска дейност" /ал.1/. В ал.2 са посочени документите, които следва да се приложат. Въз основа на документите по ал. 2, кметът на Столична община издава заповед за допускане на пряко договаряне за извършване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, с посочено в нормата на ал.3 съдържание. Не се издава заповед за допускане на пряко договаряне, когато подадените документи не отговарят на изискванията по ал. 2. В този случай предприятията заплащат такса за битови отпадъци по реда на чл. 26 /ал.4 на чл.25/.

Съгласно чл.26, ал.1 от Наредбата (Доп. - Решение № 26 по Протокол № 56 от 28.01.2010 г., в сила от 1.01.2011 г.) Извън случаите на чл. 23 и чл. 24 такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: 1. за сметосъбиране и сметоизвозване; 2. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Според разпоредбата на чл. 27, ал.1 от НОАМТЦУПСО Таксата за битови отпадъци за имоти на граждани и жилищни имоти на предприятия се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като разпределението на размера на промила по видове услуги е, както следва: 1. за сметосъбиране и сметоизвозване; 2. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. В ал.2 на чл.27 е визирано, че не се събира първата такса- за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за имоти на граждани и предприятия, които няма да се ползват през цялата година и лицата по чл. 18, ал. 4, ал. 6 и ал. 7, са подали декларация по образец (Декларация № 2) за това обстоятелство в отделите "Местни данъци и такси" на Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" по местонахождение на

имота. Декларацията се подава в срок от 1 ноември до 31 декември на предходната година. А в ал.3 е предвидена хипотеза, при която не се събира ТБО и това е в случай, че незастроените нежилищни имоти на гражданите попадат извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване.

В конкретния случай, видно от посочените по-горе заповеди на кмета на СО, издадени на основание чл.63, ал.2 ЗМДТ, за 2015г., 2016г., 2017г., 2018 г. и за 2019 г., собственият на жалбоподателя недвижим поземлен имот УПИ П-694, кв.403Г попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци на територията на район П.

По делото се установи, че за **2015 г., 2016 г., 2017 г., 2019 г.** има подадени декларации по чл.27, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община от задълженото лице за деклариране на обстоятелството, че имотът няма да се използва през цялата година.

Установи се още, че за същите тези години няма подадена декларация по чл. 23, ал. 3 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община от задълженото лице за деклариране на обстоятелството, че такса битови отпадъци за имотът ще се плаща според количеството битови отпадъци, съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честота на сметоизвозването. Няма и подадена декларация по чл. 24, ал. 6 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община от задълженото лице за деклариране на обстоятелството, че за нежилищния имот на предприятието е сключен договор за пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване.

Предвид подадените декларации по чл.27, ал. 2 от Наредбата за 2015г., 2016г., 2017 г. и 2019 г., правилно са определени такси за битови отпадъци за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения, и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, в размери, съобразно приетото за съответната година решение на Столичен общински съвет, без да са определени такива за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци.

1.Дължимата такса битови отпадъци за 2015 г. е в размер на 1031,74лв., разпределението е както следва:

- $2,64 / 1000 \times 164\ 289,75$ лв. = 433,73 лв. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения;
- $3, 64/ 1000 \times 164\ 289,75$ лв.= 598,01 лв. за поддържане чистотата на

териториите за обществено ползване.

2. Дължимата такса битови отпадъци за 2016 г. е в размер на 1035,03лв., разпределението е както следва:

- $2,6 / 1000 \times 164\,289,75$ лв. = 427,15 лв. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения;

- $3,7 / 1000 \times 164\,289,75$ лв. = 607,88 лв. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

3. Дължимата такса битови отпадъци за 2017 г. е в размер на 1035,03лв., разпределението е както следва:

- $2,3 / 1000 \times 164\,289,75$ лв. = 377,87 лв. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения;

- $4,0 / 1000 \times 164\,289,75$ лв. = 657,16 лв. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

4. Дължимата такса битови отпадъци за 2019 г. е в размер на 1051,45лв., разпределението е както следва:

- $2,4 / 1000 \times 164\,289,75$ лв. = 394,30 лв. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения;

- $4,0 / 1000 \times 164\,289,75$ лв. = 657,15 лв. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Предвид липсата на подадена декларация по чл.27, ал. 2 от Наредбата от задълженото лице за деклариране на обстоятелството, че имотът няма да се използва през цялата 2018 г., както и липсата на подадена декларация по чл. 23, ал. 3 и декларация по чл. 24, ал. 6 от същия подзаконов нормативен акт, за същата година, правилно на жалбоподателя е определена ТБО за 2018 г. в размер на 1642,90лв., както следва:

- $3,6 / 1000 \times 164\,289,75$ лв. = 591,44 лв. за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци;

- $2,4 / 1000 \times 164\,289,75$ лв. = 394,30 лв. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения;

- $4,0 / 1000 \times 164\,289,75$ лв. = 657,16 лв. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Съдът приема, че е спазена установената последователност в начините на определянето на ТБО по чл. 67 от ЗМДТ. За целите на определяне на количеството битови отпадъци по смисъла на чл.67, ал. 1 от ЗМДТ, както бе посочено, в чл. 23 от НОАМТЦУПСО е предвидено подаването на декларация, с която лицата да заявят вид и брой съдове за събиране и съхраняване на отпадъците, т. е. това означава на практика, че таксата се определя и изчислява въз основа на предполагаемия обем на отпадъците, каквато национална уредба е допустима. Таксата се определя и съобразно отчетната стойност на имотите, когато не е подадена декларация относно

вида и броя на съдовете за събиране на съхраняване на отпадъците, с молба за определяне на ТБО чрез пряко договаряне. Към определяне на таксата въз основа на отчетната стойност на имотите се пристъпва само, ако не е възможно да се приложи методът, основан на количеството битови отпадъци, т. е. при бездействие на лицето да подаде декларация за вида и броя на съдовете или молба за пряко договаряне.

Доколкото за 2018 г. няма подадени декларации по чл. 23, ал. 1 и по чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги предоставяни от Столична община (накратко НОАМТЦУПСО), както и за този период няма издадена заповед от кмета на СО за допускане на пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване на основание чл. 24, ал.6 от НОАМТЦУПСО, законосъобразно ТБО е определена на основание чл. 67, ал. 2, хипотеза втора от ЗМДТ по реда на чл. 26 ал. 1 от НОАМТЦУПСО, пропорционално в промили на база отчетна стойност.

Настоящият състав намира за нужно да отбележи, че за имота е установена отчетната стойност. Съгласно § 1, т. 17 от ДР на ЗМДТ отчетна стойност е стойността, по която активът се води счетоводно в предприятието. Тя може да бъде историческа цена на придобиване при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценена негова стойност. В случая липсва спор относно размера на отчетната стойност на имота- 164 289.75 лв.

Неоснователен е довода на жалбоподателя, че начисляването на такса за управление на битови отпадъци на лице, което нито произвежда, нито упражнява фактическа власт върху отпадъци, противоречи на целта на закона да осъществява екологичната политика на държавата и ЕС, чрез реализиране на йерархията на отпадъците и приложение на принципа „замърсителят плаща“, позовавайки се на чл. 14 от ДИРЕКТИВА 2008/98/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА.

Безспорно е, че основният принцип за определяне на размера на таксата за битови отпадъци, е съобразяването му с количеството генерирани битови отпадъци. Този принцип съответства на принципа "замърсителят плаща", възприет в Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19.11.2008 г. относно отпадъците. Съгласно т. (1) от общите разпоредби на посочената Директива, наред с други принципни положения, се сочи установено с оглед принципа "замърсителят плаща" и изискването, че разходите за обезвреждане на отпадъците трябва да се поемат от настоящия притежател, предишните притежатели на отпадъците или от производителя на продукта, от който се образуват отпадъците. Директивата е транспонирана в българското

законодателство, в частност визирания принцип в чл. 7, ал. 1 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО), според който лицата, при чиято дейност се образуват отпадъци, и притежателите на отпадъци, ги третираят самостоятелно или ги предоставят за събиране, транспортиране и третиране на лица, които имат право да извършват тези дейности в съответствие с този закон. Проявление на същия принцип е и регламентацията по чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ, предвиждаща, че размера на таксата се определя в левове според количеството на битовите отпадъци. За да бъде приложен този принцип обаче, следва количеството отпадъци да бъде отчетено. Именно поради това Столична община е създадала специален ред за заявяване на броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които съответният правен субект желае да ползва.

Въпрос на преценка на собственика на недвижимия имот, попадащ в границите на район, в който общината предоставя услугите по чл. 62, т. 1 от ЗМДТ, е дали ще декларира своевременно ползването на определено количество съдове за съхранение на битови отпадъци или ще предпочете таксата за предоставяната му услуга да бъде определяна пропорционално върху определена от общинския съвет основа. Противно на твърденията на жалбоподателя с прилагането на регламентираното в ЗМДТ съответно в НОАМТЦУТОР изключение от принципа "замърсителят плаща" не са нарушени изискванията на Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19.11.2008 г. относно отпадъците, нито това противоречи на даденото задължително тълкуване в Решение на СЕС от 16.07.2009г по преюдициално запитване по дело С-254/08.

В чл. 67, ал. 1 и ал. 2 ЗМДТ /в приложимата редакция/ са установени два способа за установяване размера на дължимата такса- според количеството на битови отпадъци, а когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет. Способите видно от текста на закона не се прилагат алтернативно, а се прилагат при условията на евентуалност- в посочената последователност. Посочената норма не противоречи на принципа "замърсителят плаща", заложен в Директива 2008/98/ЕО относно отпадъците /съображение 26/. Този извод се потвърждава и от даденото задължително тълкуване с решението на СЕС от 16 юли 2009 г. по дело С-254/08, Futura Immobiliare. Според СЕС действащото общностно право допуска национална правна уредба, която предвижда такса за целите на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битовите отпадъци, която се изчислява въз основа на предполагаемия обем на отпадъците, създавани от ползвателите на услугата, а не въз основа на количеството на отпадъците, които те

действително са произвели и предоставили за събиране. Според т. 47 от решението на СЕС от 18 декември 2014 г. по дела C-551/13, SETAR, при липсата на правна уредба на Съюза, налагаща на държавите членки конкретен метод относно финансирането на разходите по системата за управление на отпадъци, по избор на съответната държава членка това финансиране може да бъде осигурено както чрез такси, така и чрез налози или по какъвто и да е друг начин, и национална правна уредба, предвиждаща за целите на финансирането на управлението на такава система, например такса, изчислена въз основа на оценката на обема на генерираните отпадъци, а не върху действително произведеното и предадено за събиране количество, не може да се счита за противоречаща на Директива 2008/98/ЕО. В този смисъл е Решение № 7238 от 11.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2556/2020 г., VIII о.

Всъщност, услугите по обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване, не са свързани с обслужването на конкретен недвижим нежилищен имот, собственост на физически и юридически лица, нито и с генерирането или не на битов отпадък, а така също и с ползането или не на тези предоставени услуги, което е неотносимо при определянето на задълженията за публичното общинско вземане от местна такса за битови отпадъци, тъй като отговорността за носеното на тези задължения е обща за всички собственици на недвижими имоти, притежавани на територията на Столична община. Следователно, принципът е таксата да се простира и при неползването ѝ от конкретния имот, като е достатъчно да е доказано реалното предоставяне и затова законодателят е обособил извършването на всяка една от дейностите като самостоятелен вид услуга за предоставяне от общината, за която да се дължи такса. Предвид това, въпреки заключението на СТЕ, че не се установява генерирането на битови отпадъци от конкретния недвижим имот, доколкото в същото заключение е посочено, че в близост до имота има кофи, т.е. услугата се предоставя и предвид посочените по-горе съображения относно възможността за подаване на различните по вид декларации, възраженията на жалбоподателя се явяват неоснователни.

Съобразно характера на услугите, предоставяни в обществен интерес и оправданото разпределение на участието на лицата в общите разходи за финансиране на системата по управление на битови отпадъци, неоснователно се явява оплакването в жалбата за неравно третиране и неправомерна намеса в правната сфера на дружеството.

Предвид горното, обжалваният АУЗД, с който за периода: 01.01.2015 г.-31.12.2019 г., на дружеството са установени публични общински

вземания за местна Такса за битови отпадъци в размер на 5 796.15 лв. е законосъобразен. ТБО е вид местна такса, създадена с чл. 6, ал. 1, т. "а" от ЗМДТ. С чл. 7, ал. 2 от закона е предвидено местните такси да се заплащат в сроковете и по реда на закона. След като всички елементи от фактическия състав за възникване на задължението са осъществени, жалбоподателят е бил длъжен да внесе ТБО в нормативно установените срокове. Нормата на чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ императивно повелява, че невнесените в срок данъци и/или такси във вр. с препращането от чл. 9б от закона/ се събират заедно с лихвите по ЗЛДТДПДВ. Задълженията за ТБО и ДНИ представляват публични вземания по см. на чл. 62, ал. 2, т. 3 от ДОПК. С неплащането на задълженията в регламентираните срокове, задълженият субект изпада в забава и дължи лихви.

С оглед изложеното, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Във връзка с искането на жалбоподателя за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по изрично посочени в писмена молба от 21.01.2022 г. въпроси, съдът намира следното:

Ответникът, изразява становище, че искането следва да се отклони, излагайки подробни аргументи в подкрепа на това.

Съдът намира, че за възникване на необходимост националната юрисдикция да отправи преюдициално запитване във връзка с приложимостта на правото на Европейския съюз по конкретен спор, с който е сезирана, следва да е налице съмнение относно приложимостта и действието на общностните разпоредби към правоотношението, обект на съдебен контрол. Процедурата, уредена в чл. 267 от ДФЕС, е инструмент за сътрудничество между СЕС и националните юрисдикции, чрез които ЕС предоставя на националните юрисдикции елементите за тълкуване на правото на Европейския съюз, необходими им за решаването на даден спор, с който са сезирани. От разпоредбата на чл. 267 от ДФЕС и постоянната практика на СЕС следва, че националният съд е длъжен да отправи преюдициално запитване, когато е налице съмнение относно приложението на общностна разпоредба.

Според чл. 628 от ГПК, приложим съгласно препращащата разпоредба на чл. 144 от АПК, отправянето на преюдициално запитване предполага тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуването и валидността на акт на органите на Европейския съюз да е от значение за правилното решаване на делото. Преценката дали искането за тълкуване на разпоредбите на правото на ЕС е от значение за правилното решаване на спора, принадлежи на съда. Настоящият съдебен състав намира, че значението и смисълът на относимите към предмета на

спора разпоредби на националното законодателство и на чл.191, пар.2 от ДФЕС, и на чл.14, пар.1 на Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и Съвета са достатъчно ясни.

В конкретния казус с оспорвания АУЗД са определени размери на задължения за ТБО, за притежаван от жалбоподателя недвижим имот, в съответствие с чл.67, ал.1 и ал.2 от ЗМДТ. В конкретния случай задълженията на жалбоподателя са определени при условията и режима на подадена декларация по чл.27 от Наредбата за проверяваните години 2015, 2016, 2017 и 2019 включително, докато за 2018 г. са определени по общия ред, тъй като няма подавани декларации. При изчисляване размерът на задълженията за 2015, 2016, 2017 и 2019 г., спазвайки разпоредбите на чл.27 от Наредбата, издателят на акта е определил задължения само за два компонента- за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, като промилите са определени съгласно действащите решения на Столични общински съвет за 2015-2019г.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че не са налице предпоставките по чл. 629, ал. 3 от ГПК за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз, поради което искането следва да бъде оставено без уважение като неоснователно.

При този изход на делото е основателно направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, като осъди жалбоподателя да заплати юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.8, ал.1, т.3 от Наредба № 18 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 720.66 лева.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 73- ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искането на [фирма], Е.-121863121 за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], Е.-121863121, представлявано от К. Г. Б.- управител, срещу Акт за установяване на задължение по декларация № 2021-7219ТД26СИБ-1/01.03.2021 г., издаден от началник отдел в „ОП-П.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, потвърден с Решение №СФД21-РД28-143/20.05.2021 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който за периода 01.01.2015 г.-31.12.2019 г., са установени публични общински вземания за местна Такса за битови отпадъци в размер на 5 796.15 лв., ведно със лихви за

просрочие в размер 2 017.04 лв.

ОСЪЖДА [фирма], Е.-121863121, да заплати на Столична община разноси по делото в размер на 720.66 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: